

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Kamila Ożarowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Dariusza Kuberskiego
w sprawie oskarżonego K.S.

oskarżonego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 4 marca 2026 r.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 11 lutego 2026 r., sygn. akt III KK 388/25,

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego K.S., wyrokiem z dnia 11 lutego 2026 r., sygn. akt III KK 388/25, uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie i przekazał sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W związku z wydaniem ww. orzeczenia, Sąd Najwyższy, postanowieniem z tej samej daty, na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k., zastosował wobec oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 12 maja 2026 r., przy czym zastrzegł, że w związku z uchyleniem wyroku Sądu odwoławczego oraz ogłoszeniem postanowienia o tymczasowym aresztowaniu w dniu 11 lutego 2026 r. o godz. 15.00 - trwanie tego środka zapobiegawczego należy liczyć od tej chwili i według niej oznaczyć należy rzeczywiste pozbawienie oskarżonego wolności w warunkach Aresztu Śledczego.

Od powyższego postanowienia zażalenie wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył je w całości, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, w szczególności:

- art. 249 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że w sprawie zachodzą przesłanki uzasadniające konieczność zastosowania środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, mimo braku realnych, konkretnych okoliczności świadczących o istnieniu zagrożeń dla prawidłowego toku postępowania;
- art. 258 § 1 i 2 k.p.k. poprzez błędne uznanie istnienia obawy matactwa oraz obawy związanej z surowością grożącej kary,
- art. 257 § 1 k.p.k. poprzez niezastosowanie środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym, mimo że byłyby one wystarczające do zabezpieczenia toku postępowania.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, ewentualnie o jego zmianę poprzez zastosowanie wobec oskarżonego środka zapobiegawczego o charakterze wolnościowym

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Wszystkie podniesione w nim zarzuty okazały się bezzasadne.

Na wstępie należy wskazać, że uchylonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 marca 2025 r., sygn. akt II AKa 220/24, Sąd Apelacyjny zmienił wyrok sądu pierwszej instancji i ostatecznie orzekł za przypisane oskarżonemu trzy przestępstwa kwalifikowane: z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 156 §

1 pkt 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2023 r. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. odpowiednio: karę 8 lat pozbawienia wolności oraz dwukrotnie kary jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie których orzekł karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 9 lat. Po uchyleniu ww. wyroku, w obrocie prawnym pozostaje zaś nieprawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z 13 czerwca 2024 r., sygn. III K 306/23, na mocy którego K.S. skazano za przestępstwa: z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono oskarżonemu odpowiednio: karę 14 lat pozbawienia wolności oraz dwukrotnie kary dwóch lat pozbawienia wolności oraz orzeczono karę łączną w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności.

Bez wątpienia zatem w ww. sprawie zaktualizowała się przesłanka ogólna stosowania tymczasowego aresztowania. Fakt nieprawomocnego skazania oskarżonego za przypisane mu przestępstwa, mając na uwadze także zakres zmian wprowadzonych uchylonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego, przesądza o prawidłowości zastosowania przez Sąd Najwyższy art. 249 § 1 k.p.k. i uznania, że zebrane w sprawie dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzuconych mu czynów.

W świetle treści opisanych wyżej orzeczeń nie może być także mowy o naruszeniu przez sąd kasacyjny art. 258 § 2 k.p.k., który stanowi, że jeżeli oskarżonemu zarzuca się popełnienie zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, albo gdy sąd pierwszej instancji skazał go na karę pozbawienia wolności nie niższą niż 3 lata, potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania może być uzasadniona grożącą oskarżonemu surową karą.

Zgodnie z utrwalonym w doktrynie i judykaturze poglądem, przesłanka z art. 258 § 2 k.p.k. ma charakter autonomiczny i może być podstawą stosowania środka zapobiegawczego niezależnie od podstaw wskazanych w art. 258 § 1 k.p.k. (zob. J. Karaźniewicz [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. J. Zagrodnik, LEX/el. 2023, art. 258, teza 6, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., I KZP 18/11). W uzasadnieniu ostatnio powołanego orzeczenia wskazano m.in. „że gdyby chcieć przyjąć, że dla zastosowania tymczasowego aresztowania na podstawie art. 258 § 2 k.p.k. konieczne byłoby wykazanie istnienia uzasadnionej obawy matactwa lub uzasadnionej obawy ucieczki, ukrycia się oskarżonego, czy też innego bezprawnego utrudniania postępowania karnego (a więc podstaw stosowania tymczasowego aresztowania określonych w art. 258 § 1 k.p.k.), to przepis § 2 okazałby się zupełnie zbędny. Taki sposób dokonywania interpretacji stałby w rażącej sprzeczności z zakazem wykładni *per non est*. Jeżeli więc ustawodawca przewidział w § 2 art. 258 k.p.k. dodatkową podstawę stosowania tymczasowego aresztowania, a jednocześnie z żadnego przepisu nie wynika konieczność łącznego wystąpienia przesłanek określonych w § 1 i 2, to surowa kara grożąca oskarżonemu, w okolicznościach opisanych w § 2 art. 258 k.p.k., stanowić może samodzielną przesłankę szczególną”. W tej sytuacji oczywiste jest, że Sąd Najwyższy, który swojego orzeczenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania nie oparł na przepisie art. 258 § 1 k.p.k., nie naruszył rzeczowej regulacji.

Wbrew też temu co twierdzi obrońca, charakter i okoliczności czynów, co do których zachodzi duże prawdopodobieństwo ich popełnienia przez K.S., a nadto wysokość grożących oskarżonemu kar pozbawienia wolności (jednej z jednostkowych oraz kary łącznej) wskazują, że wolnościowy środek zapobiegawczy byłby w tym wypadku niewystarczający dla zabezpieczenia prawidłowego toku procesu. Tak więc Sąd Najwyższy nie naruszył art. 257 § 1 k.p.k.

Żadnego wpływu na treść uzasadnianej decyzji procesowej, nie mogły wyrzucić argumenty skarżącego, że do uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego doszło na skutek uwzględnienia kasacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego, wobec stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej będącej konsekwencją okoliczności natury ustrojowej i prawnej, za które oskarżony nie

ponosi odpowiedzialności. Przypomnieć bowiem należy, iż kompetencja Sądu Najwyższego do zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania z art. 538 § 2 k.p.k. nie jest uzależniona od kierunku i zarzutów podniesionych w kasacji, której uwzględnienie doprowadziło do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W tym stanie rzeczy, uwzględniając jednocześnie fakt, że zarówno w czasie orzekania przez sąd kasacyjny na rozprawie w dniu 11 lutego 2026 r., jak i w toku obecnego posiedzenia Sądu Najwyższego, nie ujawniły się przesłanki negatywne stosowania tymczasowego aresztowania określone w art. 259 § 1 - 3 k.p.k., postanowiono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Kazimierz Klugiewicz

Dariusz Kała

Andrzej Stępka

[WB]

[a.ł]